

Привіт! Що ти, як справи в тебе? Дякую, все найс. В цілому, наскільки це можливо, доволі цікавий, різноманітний день. В цілому, я щодня засинаю приблизно по схемі «треба встигнути заснути перед тим, як занило». От приблизно так. І от напередодні занило раніше, і я не встиг заснути, а я героїчним зусиллям заснув під час тривоги ще до першої. Я таки дивлюсь, ага, час підльоту півтори години. От я даю установку заснути, і нічого не чув знову ж таки до ранку. Але вранці, як в попередні дні, наприклад. Але якби спеціально для мене, якби спецпропозиція понеділка подарувала мені ще повітряно-тривого номер 2 і номер 3, який я вже чув прекрасно. І це дещо сунуло мої плани на сьогодні, але тим не менш я як потяг Української залізниці позапідніювався за своїми планами десь в межах 15 хвилин. І в принципі, незважаючи на абсолютно якісь жахливі вибухи на вулиці і уламки ракет, що падали на дорогу неподалік від мене, я відчуваю себе дуже успішно сьогодні конкретно, незважаючи ні на що. Десь приблизно так. Навіть з тих перед записом з'їздити на велосипеді, з пробитим колесом. Ого, нормально. Непогано. Молодець. Це тіше, що є можливість спокійно це пережити, мати ресурс далі працювати. Мене трохи якось поважче, якийсь день був збитий дуже сильно, причому дуже сильно. Тому таке. Не дуже приємно, звичайно. На відміну від попередніх декількох тижнів, коли подкаст виходив або ні, минулий тиждень, на мою думку, позначився турборежимом подій внутрішньополітичних і загалом цікавих у лапках в державі Україна. Можемо перелічити декілька з них. Зокрема, вбивцям п'ятирічного Кирила Тлявова був оголошений нарешті вирок. Який безумовно оскаржуватиме прокуратура далі. Одного екс поліцейського засуджено до 4 років ув'язнення, іншого звідлину від відбування покарання іспитовим строком на 2 роки. Ще двох фігурантів виправдано. Вкрай сумнівний, м'яко кажучи, вирок, який викликав обурення набайдужої громадськості. Наступним подією стало, голова Верховного суду пан Князів міг погоріти на корупції. Наскільки відомо, у нього знайшли хабар у розмірі. За даними НАБУ, близько 3 млн доларів. Щось на кшталт 2,7. Подія, яка відбулася пізніше, це те, що суддя Олексій Тандир в ніч на 26 травня збив на смерть нацгвардійця на блокпосту в місті Київ. Навіть на вихідних зібралася Верховна Рада правосуддя і надала згоду на утримання під вартою цього судді. Поки що, тобто навіть не відпустили погуляти. П'ятницю взяли примусово біологічні зразки, незважаючи на те, що це суддя, до яких у нас досі доволі об'єктивно превалюване ставлення у всіх, крім населення. Ну і враховуючи його бекграунд, в якому він теж святився тим, що відмазував. Ну так, так, так. Ну і причому пізніше після цього головою Верховного Суду став ще один дуже приємний чоловік Станіслав Кравченко, до якого є багато питань. До якого є багато питань і до його добросовісності, зокрема.

І, зокрема, цікавою подією останньою стало те, що знову ж таки НАБУ обшукало помешкання Василя Хмельницького у п'ятирічній справі про махінації на суму 19 млн грн. з боку колишнього посадовця структури МВС. Справа стосується будівництва частини його закладу Новопечерська школа, де він власник 70% чогось такого і землю, боже, це така уже обогадюча історія, землю під яку він купив у МВС. Багато пройшов. Багато пройшов, так. Це правда. Ну, так, якщо не брати історію з Хмельницьким, то якась череда дуже таких негативних внутрішніх подій. Просто якщо розбирати деталі кожної з цих історій, то знову ж таки згадуються старі часи, коли ми всі ходили під суди, під управління МВС, під ще якісь правоохоронні структури, прокуратури, наприклад, і вимагали якоїсь справедливості в різних цих справах, та? І врешті виходить так, як виходить. У справі Крила Тлявого, наприклад, абсолютно дивовижно, як так сталося, що саботували цю справу, врешті досаботувалась до того, що людина, яку дали найбільший термін, 4 роки, відсидить врешті півроку, тому що вона в СІЗО вже 3,5 роки,

і це зараховується. Ну тобто, це просто якийсь абсурд, і чесно кажучи, дуже прикро бачити обличчя бабусі Крила. І це обурює, і це сильно обурює, тому що знову ж таки здавалось би, на час повномасштабного вторгнення має бути якийсь, не знаю, ідеалістичні уявлення, звісно, але мали б бути якийсь консенсус, мали б мати суспільство щодо якоїсь фігні. Але по іншій історії, по Князю тому ж самому, він був головою Верховного суду, який був, по суті, переформатованим на 17-й році, якщо не помиляюсь. Тобто, це не просто якісь старі судді, і все таке, це по суті якась більш-менш нова генерація, яка теж не справляється з цими історіями. Врешті отримує хабарі, які потім фоткають в розкладці на якомусь дуже паскудному дивані, в золоті майже. Тобто, це просто прикро, що так, і звісно, нагадує про те, що ж тут відбувається і продовжує відбуватися, і нагадує про те, що громадськість має тримати це все на контролі і досі, і зараз, не дивлячись на те, що громадськість зайнята здебільшого війною. Я перед випуском передивлявся ще раз щодо Верховного судді матеріали на BBC, і сподобався там в матеріалах, вивело інтерв'ю минулої голови BBC News, так, стаття BBC News, інтерв'ю з Валентиною Данішевською, попередньою суддією, яка в принципі була початково призначена після реформи. Матеріал просто от з запасом певного періоду. Зеленський знайшов час для Тома Круза, а для мене ні, голова Верховного суду. Це прям от квінтесенція. Про мосту, ну так, так, цікаво. Просто безмістовна ремарка, просто мені дуже сподобалось, там ще така фотографія з цим, що боже, як його, не Єрмак, а хто? Богдан, Андрій Богдан. От так, Зеленський, пані Валентина і Богдан, у мене просто вкрай контраверсійні відчуття від цього. Зображення зі звуком, стаття з запахом. Ну таке, коротше, знову якісь такі історії впливають, які, ну хотілося б, щоб вони були завершені позитивно, в тому, наскільки це можливо, боже, слово позитивне просто не дуже виглядає, наприклад, історію Тома Круза.

Тому що до цього була прикута увага громадськості. І до цього... Це не можна було спустити на гальмах, як це часто відбувається. І це начебто врешті не спустили і довели до суду. Але знову ж таки були інші нюанси. Вийшло так, як вийшло, і зараз будуть подавати апеляцію. По корупції в Верховному суді, це, звісно, знову ж нагадування про те, що судова реформа має бути так втілена, що ми нарешті забули про ці історії з хабарями. Голови Верховного суду. Голови. Це не просто якийсь тип примазався. Це голова Верховного суду. Ну які рівні, блін. Я думаю, що про корупцію так чи інакше в судовій системі ми не забудемо. Але принаймні хотілося б забути про неї в форматі розкладка кешу в розмір з підлогу просто кімнати. В такому форматі, типу сумка з готівкою в доларах. В такому доволі доісторичному. Мене дивує, що я бачу це зараз. Взагалі в мене немає конкретних висновків, з якими я б міг поділитись в цьому епізоді. Але безумовно такий парад планет за тиждень-півтора-два він змушує замислитись взагалі, що відбувається. І я намагаюсь просто зрозуміти взагалі, хто я, де я з огляду на ці події. І в принципі завершився цей парад планет остаточним відчуттям минулих днів в певному сенсі. І особистою рефлексією, зокрема на фестивалі протестів Ярив в пам'яті Романа Ратушного. І просто тим, що ти перше за півтора-два роки бачиш багатьох людей, які ти бачив саме на подібних заходах громадської непокори, розмальовуючи різноманітні двері та таблички. І намагаюся розуміти, за ці півтора роки країна безумовно драматично зміниться. Ми все ще знаходимося у вікні можливих змін, так само, як зазначено більше схоже для мене, але для багатьох перші періоди 19-22 рік здавалися якась вікном змін. Але ми розуміли, що для мене це було навпаки відчуттям певної стагнації. І навіть не через зміни, які відбувалися, що могли відбутись, а через певну кризу, революцію сенсів в суспільстві, у мене було абсолютно таке

відчуття. І у мене було відчуття весь той час, якщо я зараз ідеологічно в абсолютному мейнстейні, то тоді я себе відчував дуже вразливою і абсолютною позицією відносно тогочасного українського суспільства. І зараз ми ще знаходимося в тому вікні змін, який відкрилися до 4 лютого минулого року. І я думаю, що воно так чи інакше незабаром закрийється. І нашою відповідальністю, так само, як і раніше, є те, яким саме формується новий скелет, хребет цієї країни поствоєнної вже. І я намагатимусь докласти можливий зусиль, поки я тут і поки в мене є якісь сили. І особиста зацікавленість, ймовірно, впливати на якісь певні процеси. Взагалі, в 2014 році я залишився в Україні, тому що я пам'ятаю, що в 2012-2013 році розглядав можливість там поїхати кудись вчитись, працювати, і я залишився в Україні, тому що я дуже сильно відчував, що, ну там, дійсно був період, знову ж таки, великих можливих змін, і я відчував, що майбутність цієї країни, подальша її доля, вона... Це є моя особиста відповідальність, по суті так, що далі буде відбуватись тут. І навіть якщо я знаходитимуся тут і не мовчатиму, і буду відносно активним громадянином, який веде певне публічне життя, і навіть буквально просто там веде цей подкаст і ходить на різноманітні акції, і приймає в них участь, це доволі вже багато. І для... Звісно, що ми живемо час побутового героїзму масового.

тієї, це вже ого, насправді. Я відчуваю знову, що це найбільш важливий зараз. Я приблизно про це думаю. Я от... Взагалі мені важко міркувати про повоєнну відбудову України, тому що все ж таки тут... Це не стільки відбудова, скільки певний... Я просто розкрию трохи думку, не хочу перебувати. Просто це, мабуть, певний... Типу планка толерантності до тих чи інших речей. Це не зовсім така архітектура. Це певна принцип... Суспільної якогось операції, моралі... Терпимості до чогось... Я зрозумів, це такий ширший конкрет. Так, я абстракціями мислю без такої конкретики. Яка ти людина просто. Я б кажу, що мені здається, що якраз таки це вікно можливостей, про яке ти говориш, воно здебільшого існує не лише завдяки умовам, в яких ми живемо. В умовах революції, війни, якихось інших криз, які створюються вікна можливостей. А якраз такі люди, яких ми бачили в фестивалі про Тасю В'яр, і Рома Ратушний був таким самим, і всі його друзі, знайомі, яких я знаю, вони всі такі. Це люди, які власними руками будуються вікна можливостей. Для мене ці люди, про яких я кажу, вони є стовпами змін. Вони є людьми, які ці вікна можливостей будують і не меж користуються. І для мене особисто, якраз таки продовження практики лупити, рубатись у скалу, як то кажуть, в випадку з нашими зовнішніми ворогами, і з внутрішніми проблемами, це якраз втілення цього принципу. Продовження цієї боротьби навіть в таких складних умовах, як ми зараз опинилися. Тут єдине проблема, що як на мене, люди, які раніше можливо не так активно брали участь в громадських процесах, зараз мають бути більш залучені. Тому що людина, яка воює, і не може тягнути лямку, відписуючи і розповідаючи про петиції, які всі просують в інтернеті щодо відставок або чогось такого, просування якихось законів, не знаю. Тобто має бути якийсь баланс, і цей баланс мають перебирати на себе люди, які раніше можливо не були так залучені. І в цьому плані якраз таки робота, продовження такої, ну хай буде боротьби за справедливість в Україні, зокрема судову, зокрема кримінальною, не знаю, яку завгодно, в такому сенсі, юридичному, скажімо. Це теж пласт роботи, за який треба братися, за який треба відповідати, за який треба боротися. І це яскравий прояв того, що не можна це полишати, не можна це просто забути, подумати, що ось ми там домовились, що до кінця війни ми нічим там, нікого там, не знаю, на плакати не вирішуємо, скажімо так, імена не пишемо на плакати, але все ж таки реальність вона трохи складніша,

виявилось, що ті люди, які беруть хабарів майже в 3 мільйони доларів, для них цього нюансу не існує, для них немає цього правила, консенсусу, тому що його ніколи не існувало. І тому мені здається, що треба продовжувати займатися цим, продовжувати в різних формах, знову ж таки, ми в подкасті це обговорюємо і постійно повертаємося до цих тем, і мені здається, що це хоча б уже щось, а якщо ми будемо просто мовчати, то зрозуміло, що це буде продовжуватись і продовжуватись. Ну так, а ця історія з суддею, який збив нацгвардійця, це жахлива історія, деталі неї дуже прикрі, і чесно кажучи, вся вона є просто тотально несправедливо і жахливо, от вся ситуація. І хочеться, щоб ця людина просто отримала справедливий вирок і судділа.

за те, що вона скоїла. І сиділа, в тому числі, мабуть, і за всі ці гріхи, які вона робила до цього, відмажуючи інших людей, які так само вчиняли. Ну, все дуже просто, мені здається. Ти дуже вдало підп'єнив те, що безліч людей, які були раніше активними громадськими діячами, зараз стали професійними вже військовими, і фактично ця ніша, мені здається, не коректне слово, але ця нива залишилася незорана парафія простих господи в українському суспільстві. І ми, безумовно, живемо в час, значно навіть, складніший етично і сенсово, ніж попередній. Чого вартий тільки той приклад, що безліч поліцейських нацгвардійців зараз дійсно воює. І наскільки зараз, наприклад, той самий АСАВ, як би такий, в такому звичному цивільному, містянському форматі принцип, є актуальним, це дуже велике питання. І от, чи воно на часі і так далі. Боже, я перед епізодом ледь не поставив лайк твіттеру МВС України, але я його зняв. Але це було рефлекторно. Я... Ну от, завжди може бути гірше і складніше. Давайте просто не доводити до ще більш складних етичних дилем. Запрошуємо вас долучатись до суспільної дискусії. Принаймні. Щодо всіх цих цікавих, безумовно, питань. Я, чесно, от мені неодноразово, мені здається, в коментарях дорікали, що я там, як би, сміюсь, посміхаюсь, і в цілому якимось виглядаю веселіше, ніж ситуація є насправді. Здавалося б, ну, вийшли на волю якісь мусора, які там вбили дитину, і як би, там, суддя когось збив, а я тут сижу і в липу як би тисну. Ну, копійний механізм, як він є, після третього обстрілу, вже намагаюся божеволіти. Таким чином сприймайте це як такий саркастично чорний гумор. Та й да, і от людей, знову ж таки, про людей, так, я побачив це, от ми були на Протасові. Чудове місце, чудові люди, чудовий інститут Буряка, який там, в якому був концерт? Інститут Буряка поза конкуренцією. Я сподіваюсь повернутись туди ще раз. Раджу вам, як інституцію для проведення публічних заходів, концертів, весіль та семінарів, інститут Буряка, я був під враженням. Так, дуже цікаве місце. І, знаєш, от це було дуже дивне відчуття, коли ти бачиш цих людей, яких ти там не бачив, як ти казав, деяких по півтора роки, ну, я маю на увазі, поруч просто, в одному натовпі. І це просто такий якийсь флешбек максимальний на якісь справи давно минувших днів, тому що, ну, от, типу, за весь цей час такого збору я не пригадую, не було такого. І це, так, це такі дарує відчуття незабутні. От, і я був радий бачити багатьох людей, яких я не бачив, прям дуже тепло було. Зрозуміло, що деяких ми вже на цих подіях не побачимо, і це найгірше в цих зборах, що ми... Кількість цих людей стає, на жаль, менша. І це ціна, це велика ціна. От, тим не менше, я був щиро радий бачити всіх людей, яких я бачив, і сподіваюсь, що, от, ну, я закликаю кожного, хто слухає, хто бачить нас сьогодні, приходити на події, які будуть відбуватися в рамках цього фестивалю, наскільки я зрозумів, вони будуть відбуватися впродовж всього літа, тобто там час від часу будуть якісь події. І це, ну, це вартує того, тим більше, що протасів яр, громада протасового яру якраз таки є втіленням і такої надії подкаста-подкаста в небайдужості до того, що навколо нас відбувається. Мені здається, що це, от, прям, максимально ілюстративна

історія, ну, от, ну, наскільки можливо просто. Ну, от, найближче і найілюстративніше, як на мене. Підходьте, познайомитесь, раптом, і знаєте, ми відкриті до спілкування. Дякую.

Раптом, десь перед ними з вами. Взагалі, для мене це був просто хороший, всі ці події, і зокрема те, як фестиваль цих підсумував, для мене був хорошим приводом особистої рефлексії. І я особисто думаю, принаймні не кажу, але думаю про себе, що, як співав Олександр Положинський, я не хочу бути героєм України особисто, але в такі моменти безумовно замислюєшся, дуже така невдячна річ, в принципі, гіпотетично думати, чого б хотів Роман Ратушний, і не знаю, якби він залишився живий, і я просто думаю, кращим подарунком йому було б створити, змінити Україну приблизно за його візією на краще. Я не дуже люблю мислити в такій, знаєш, суспільній оптиці, бо для мене, мабуть, це ж таки особисто важливіше за суспільне, до певної межі, безумовно. В суспільному ще просто можна маніпулювати, ми знаємо чудово, що можна, коли міркуєш про суспільство загалом, то можна багато що набудувати, що в принципі реальності може не відповідати, може відповідати, це вже таке діло. Так, саме так, тобто це дуже абстрактна, потенційно маніпулятивна історія, і я б це тому перефразував, не як інша держава, припустимо, Україна, а країна здорових, успішних, непойдужих українців дуже вкрай високо задраною моральною, зокрема не в останню чергу, я думаю, тут буде важливо це підкреслити естетично, теж платкою, враховуючи, якою людиною був пан Роман. Тобто громадська непокора на стилі, тут все ж таки я маю зняти капелюха, оце саме як... Що ще, поговоримо про Ілона Маска чи як ти? А мені здається, в принципі, на хуй він пішов. Ми і так якби тут непогано себе почуваємо. Не сьогодні, я відчуваю, як була певна кульмінація, сенсова, і в принципі, на цьому ми і завершили. Навіть не вирізаючи цю частину, просто сьогодні такий настрій, йому захотілося. Добре, тут була частинка, в якій ми мали поговорити про Ніра Лінкл і Ілона Маска, але іншим разом якось потім, пізніше, буде настрій, то і поговоримо. А як не буде, то не буде. Самі почитайте. Мені обов'язково через кілька днів набридне локальний контекст, і мені хочеться про якісь високі матерії подумати, і ми до цього поважнемось. А поки про якісь більш технологічно, естетично, ментально здорові речі, вслід, я думаю, за цим епізодом, вийде перший епізод вже мого... Це мабуть не зовсім мій особистий подкаст, рахуючи, що технічним продакшеном його займається Олексій Кушнір, але нового подкасту Mission Control... Та твого. Не ламай, це ж особистий бренд тут грає головну роль, тому це твій новий проект. Хай буде так. Я тут просто на задніх фонах пасусь. Упасі Господь, якби розвивати особистий бренд в такому традиційному розумінні, я на щастя не пачка чипсів на полиці, але щось продам, якісь там послуги, так що так. Так чи інакше... Так, вслід за цим епізодом вийде перший епізод подкасту Mission Control про дизайн та креативну роботу у часи війни, тому дзвоніть на це увагу, підпишіться, і я сподіваюсь дуже, що вам сподобається. Розкажіть своїм друзям про те, що таке є. А взагалі, я вас дістану з багатьох ще різних медіаканалів цього тижня і наступного, так що вас немає виходу. Це так, це так. Підтримую спікера і обов'язково також підписуйтеся на цей подкаст, якщо ви ще не підписані, залишайте відгуки та оцінки, лайки, коментарі. Будемо дуже вдячні усім, хто нам щось написав.

Поширте цей епізод серед друзів, знайомих, бабусь, дідусів, сусідів. І можете ще долучитися до нашого Патреону, або якихось інших посилань, там, BuyMeACoffee. Коротше, до чогось долучайтесь, і в принципі будемо думати про це. Чи просто купіть

нам каву, якщо будете проходити, знаєте, там, от, всуньте нам в кишеньку 20 гривень. На дріб. Ну так. До речі, так, за допомогою подкаста Mission Control ми долучимося до збору грошей на оперативні потреби волонтерів Павла Бондаренко та найновіших. Але це вже інша історія, про яку ми розповімо згодом. Все так, все так. Дякуємо, що послушали. На все добре, щасливо. Всім па-па!